

Arrest

nr. 342 086 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. FREJLICH
Coremansstraat 22
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 april 2024 met refertenummer X.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 augustus 2023, in functie van L.H., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 19 februari 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 1 maart 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.08.2023 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voornaam: [R.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.08.2023 gezinshereniging aan in functie van haar aangehaalde echtgenoot [L.H.] ([...]), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: "de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ..."

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Ter staving van de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd een Marokkaanse huwelijksakte dd. 03.08.2022 voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon via volmacht in het huwelijk traden; ze waren niet aanwezig in eigen persoon.

Artikel 17 van het Marokkaans Familiewetboek stelt dat Marokkaanse onderdanen per volmacht mogen huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse familierechter en voor zover er gegronde redenen werden opgegeven die de betrokkenen verhinderen om het huwelijk in eigen persoon af te sluiten.

Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (IPR) stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR.

Overeenkomstig artikel 27 IPR kan de Dienst Vreemdelingenzaken er toe besluiten al dan niet een huwelijksakte als rechtsgeldig te aanvaarden.

Op zich voldoet de huwelijksakte aan de vormvereisten (immers, in Marokko is het mogelijk om per volmacht een huwelijk af te sluiten; toetsing IPR artikel 47). Echter, artikel 21 IPR (openbare orde-exceptie) maakt het mogelijk om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek stelt dat er geen huwelijk is wanneer er geen toestemming is. Gezien uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt dat beide partijen niet persoonlijk aanwezig waren op hun huwelijk, en gelet dat de volmacht waarvan sprake niet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, kan Dienst Vreemdelingenzaken niet vaststellen dat zowel betrokkene als de referentiepersoon hun toestemming gaven voor het huwelijk. Bijgevolg kan de voorgelegde huwelijksakte niet worden aanvaard als zijnde rechtsgeldig.

Betrokkene voldoet dan niet aan de voorwaarden van artikel 40ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter iuncto artikel 40bis, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden

en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische echtgenoot. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven,”

Vervolgens bepaalt artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

[...]

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. [...]

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt tot slot:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de

elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid en 40ter. §2. tweede lid, 1 ° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid. [...]"

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze bewezen dat de referentiepersoon aan alle voorwaarden voldoet.

M.b.t. de band tussen verzoekster en de referentiepersoon werd bij de aanvraag een huwelijksakte gevoegd die eveneens aan alle voorwaarden voldoet.

Andere stukken in verband met het huwelijk - lees: onderliggende akten - waarop de aanvraag steunt dienen volgen[s] de toepasselijke wetsbepalingen in beginsel niet te worden gevoegd.

Echter meent verwerende partij dat er naast de huwelijksakte ook de toelating van de Familierechtbank om bij volmacht te huwen, had moeten worden gevoegd.

Vooreerst staat dit niet in de wet en volgt het bestaan van de toelating (minstens impliciet) uit de huwelijksakte.

Daarenboven kon het huwelijk zonder deze toelating eenvoudigweg ook niet worden voltrokken... !

Dat de Marokkaanse overheid - in casu de bevoegde dienst voor het voltrekken van het huwelijk - aan alle wettelijke bepalingen heeft voldaan dient inderdaad te worden vermoed.

Wanneer conform de buitenlandse wet de mogelijkheid om via volmacht te huwen bestaat mits naleving van een formaliteit dan dient ervan uitgegaan dat deze werd nageleefd.

Wanneer de verwerende partij meende hieraan te mogen twijfelen en zij de toelating van de Familierechtbank wenste te ontvangen, dan had zij verzoekster hierom moeten vragen.

Het weze herhaald dat onderliggende akten in beginsel niet bij de aanvraag dienen te worden gevoegd en verzoekster dus correct handelde door enkel de huwelijksakte bij te brengen.

7.

Door in die omstandigheden de toelating van de Familierechtbank niet op te vragen maar op grond van de afwezigheid hiervan in het dossier de aanvraag zonder meer af te wijzen, miskent verwerende partij op flagrante wijze de toepasselijke wetsbepalingen en de op haar rustende plicht tot zorgvuldigheid en redelijkheid.

Verwerende partij had deze onderliggende akte kunnen opvragen bij verzoekster, doch verzaakte hieraan en wijst de aanvraag zonder meer af.

Het redelijkheidsbeginsel enerzijds wordt geschonden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel anderzijds wordt geschonden doordat verwerende partij haar beslissing niet heel gestoeld op een correcte en volledige feitenbevinding. Zij diende de gegevens en de stukken correct te bestuderen en te beoordelen, daar het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Gelet op het bovenstaande, mag het duidelijk zijn dat –

- verzoekster op afdoende wijze de huwelijksband met de referentiepersoon heeft bewezen;

- zowel de rechtmatigheid als de rechtsgeldigheid van de voorliggende huwelijksakte uit de akte zelf volgen;

- een vermoeden bestaat dat de buitenlandse Overheid zijn eigen wetgeving heeft gerespecteerd;

- de verwerende partij de onderliggende akte bij verzoekster had kunnen opvragen en door dit niet te doen de aanvraag niet op gegronde wijze kon afwijzen;”

2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 40ter, § 2, 1° iuncto 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, waarin de voorwaarden voor de gezinshereniging van Belgische onderdanen met hun echtgenoten worden vastgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag een Marokkaanse huwelijksakte voorlegde als bewijs van het huwelijk met de persoon die zij in België wenst te vervoegeen. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

De artikelen 18 en 21 van het WIPR, waarnaar in deze bepaling wordt verwezen, luiden als volgt:

- artikel 18:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

- artikel 21:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

In casu stelt verweerder dat de voorgelegde huwelijksakte – waaruit blijkt dat verzoekster en H.L. via volmacht huwden en zij niet in persoon bij het voltrekken van het huwelijk in Marokko aanwezig waren – op zich voldoet aan de door de Marokkaanse regelgeving vastgelegde vormvereisten, aangezien het in dat land mogelijk is om per volmacht een huwelijk af te sluiten. Verweerder wijst evenwel op artikel 21 van het WIPR, dat toelaat de erkenning van deze akte te weigeren voor zover deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Hij citeert in dit verband artikel 146 van het burgerlijk wetboek, dat bepaalt dat er geen huwelijk is zonder toestemming van de betrokken echtgenoten, en geeft aan dat niet kan worden vastgesteld dat verzoekster en de referentiepersoon hun toestemming gaven voor de voltrekking van het huwelijk. Hij vestigt er hierbij de aandacht op dat de volmachten die waren vereist om te kunnen huwen niet werden voorgelegd bij het indienen van de verblijfsaanvraag. Verweerder concludeerde dat om die reden de voorgelegde huwelijksakte niet kan worden erkend.

Allereerst moet worden benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over betwistingen aangaande de rechtsgeldigheid van een in het buitenland afgesloten huwelijk. De bevoegdheid berust, krachtens artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, bij de rechtbank van eerste aanleg. Deze vaststelling sluit evenwel niet uit dat de Raad wel bevoegd is om te onderzoeken of verweerder een beslissing waarbij een verblijfsaanvraag in het raam van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen zorgvuldig heeft voorbereid. Daarnaast mag in voorliggende zaak ook niet uit het oog worden verloren dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft gesteld dat het huwelijk tussen verzoekster en H.L. niet rechtsgeldig is, maar slechts dat hij dit op basis van de voorgelegde stukken niet kon vaststellen.

De Raad merkt op dat verzoekster voorhoudt dat zij, middels het voorleggen van haar huwelijksakte, afdoende heeft bewezen dat zij een recht op gezinshereniging kan laten gelden en dat zogenaamde “onderliggende akten” – zoals de toelating van de Marokkaanse familierechtbank om per volmacht te huwen – in beginsel niet moeten worden bijgebracht. Zij betoogt dat het bestaan van een dergelijke toelating minstens impliciet blijkt uit de huwelijksakte, aangezien het huwelijk naar Marokkaans recht niet via volmacht had kunnen plaatsvinden zonder akkoord van de familierechtbank en dat het bestaan van de huwelijksakte met andere woorden een vermoeden impliceert dat aan alle toepasselijke wettelijke bepalingen werd voldaan. Verzoekster voert aan dat indien verweerder meende dat bijkomende bewijsstukken dienden te

worden neergelegd hij hierom eenvoudig had kunnen verzoeken. Hij stelt dat het niet verenigbaar is met de zorgvuldigheidsplicht om haar verblijfsaanvraag zonder meer af te wijzen zonder haar de kans te geven aanvullende bewijsstukken over te maken.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoekster heeft gevraagd om aanvullende overtuigingsstukken over te maken om haar, op die wijze, de mogelijkheid te bieden aan te tonen dat zij en H.L. de toestemming kregen van de Marokkaanse familierechter om per volmacht te mogen huwen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster bij haar verzoekschrift een beëdigde vertaling voegt van een op 2 augustus 2022 gedateerde akte van de Marokkaanse familierechtbank, waarin toelating wordt gegeven tot het afsluiten van een huwelijk via volmacht tussen haar en H.L. en waarin wordt verwezen naar de voorgelegde volmachten van beide betrokkenen. De Raad kan – zonder hierbij zelf enige beoordeling omtrent de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte te maken – slechts besluiten dat verzoekster door het voorleggen van deze akte aannemelijk maakt dat zij nuttige inlichtingen inzake de instemming van beide echtgenoten met het huwelijk had kunnen aanbrengen, indien zij correct zou zijn bevraagd door verweerder.

Er dient tevens te worden aangegeven dat uit de bewoordingen van de artikelen 40ter, § 2, 1° iuncto 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat op verzoekster, wanneer zij ter staving van haar huwelijk een huwelijksakte voorlegt waarvan de authenticiteit op zich niet in vraag wordt gesteld, de verplichting zou rusten een bijkomend bewijs te leveren van het feit dat dit huwelijk met instemming van de beide huwelijkspartners tot stand kwam. Er kan daarom niet worden verwacht dat verzoekster uit eigen beweging, aanvullend op de huwelijksakte, ook stukken zou aanbrengen die een dergelijke instemming aantonen. Indien verweerder het in casu, om er zich van te verzekeren dat verzoekster en H.L., volwassen personen van een zekere leeftijd, wel degelijk met elkaar wensten te huwen en dat de Marokkaanse familierechter effectief de toestemming gaf om per volmacht te huwen, nog aanvullende bewijsstukken vereist achtte, dan kwam het hem toe om verzoekster uit te nodigen om deze bewijsstukken over te maken of zelf bijkomende verificaties te doen.

De Raad kan – gezien het voorgaande en nu verweerder geen nota met opmerkingen of pleitnota heeft neergelegd en dus geen verweer heeft gevoerd – slechts concluderen dat verzoekster op goede gronden stelt dat verweerder heeft nagelaten de bestreden beslissing deugdelijk voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel is aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 februari 2024 tot weigering van verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK